

Bernal, 25 de setembre de 1989

Estimat amic,

ja veus que t'he deixat passar les vacances amb tranquil·litat..., però, no. No és veritat que hagi estat aquest el motiu per no escriure't durant l'agost. D'una banda, arribava a la fi de la traducció de El llegat de Humboldt d'en Bellow, i quan passa això sempre m'agafa com un defici i m'obsessio de tal manera que no penso en res més que en acabar-la. Tot seguit, vaig encetar The Wind in the Willows, però, a les poques pàgines, vaig tenir com una mena d'intuïció: tindria temps d'acabar la traducció de Qui té por de la Virginia Woolf?, de l'Albee, que tenia començada de feia anys, per enviar-la al Premi Josep Ma. de Sagarra? Vaig buscar les bases del premi i vaig veure que, en efecte, encara tenia temps. Doncs, mans a la feina! Vaig suspendre l'altra traducció i amb ~~xxxxx~~ cosa d'una setmana vaig enllestir l'obra de teatre i la vaig enviar. Aquesta és la sisena vegada que tiro a aquest premi, i va la vençuda: si no me'l donen, no penso traduir mai més cap obra teatral. Si més no, per enviar-la al premi. Cert és que, després, me les han publicades, però no és el cas. El premi o res! A caixa o faixa!

Continuant amb el tema de les traduccions, hauràs vist que ha aparegut Els primers quaranta-nou contes de Hemingway, amb un pròleg meu també. Aquest és un treball del qual me'n sento bastant satisfet. Les diferències de llenguatge i d'estil dels contes, d'acord a les èpoques en què foren escrits, són com una mena de desafiament per al traductor, i m'ho vaig passar molt bé traduint-los. Fins i tot en Vallverdú, que és tan torra-collons, m'ha felicitat, si bé no ha pogut estar-se de fer-me un parell d'observacions. I per quan acabi la de Kenneth Grahame, tinc esperant A Girl in Winter de Philip Larkin, per a EUMO, que també m'han dit que reservi un espai per a una novel·la d'un tal Malcom Bradbury, per a mi un honorable desconegut. També en Vallverdú i en Parcerisas m'asseguren coses que de moment només estan "embastades", a can 62, o bé, en suspens, a can Edhasa, perquè l'amic Parcerisas està vivint a cavall de Londres i de Barcelona, així com d'una companya amb la qual viu de fa deu

anys i una perdiueta molt més tendra... Sí, d'una banda, ha demanat una excedència per tal d'estar-se tot un curs a Londres, com a estudiant, i, de l'altra, s'ha ficat en aquest batibull de canviar de dona, que sembla a l'ordre del dia de l'agenda dels guetos. Tu la coneixies la dona d'en Parcerisas? La Glòria va tenir el privilegi de conèixer la nova candidata, car el dia que va anar a sopar amb el Francesc, ell va comparèixer acompanyat d'una noieta amb mini-faldilla, etc., que semblava una alumna d'ell i, aparentment, ja era la nova nineta dels seus ulls, com ell mateix m'ha confessat.

Ara que acabo d'escriure tot això, penso que la nostra correspondència aviat s'assemblarà a la premsa groga, amb totes aquestes sedasserries que es converteixen en tema epistolar, no trobes? Espero que, si em moro, i et toca de revisar les cartes, en facis una bona esporgada.

El que em dius de la impressió que us va fer la Glòria és el millor elogi que podies fer-ne. No hi ha dubte que té els seus propis mèrits per anar pel món, com també és cert que, a Barcelona, tindria moltes més oportunitats de desenvolupar el seu talent, que no pas en aquest malaurat país, on ara ha de fer grans esforços per readaptar-s'hi. No cal dir que ella va quedar enamorada de la ciutat i encantada amb els meus/nostres amics i la manera que la va rebre.

Veig que a tu et passa talment com a mi. Jo també em pensava que, un cop retirat de l'editorial, tindria més temps de lleure, però resulta que ara no tinc més remei que complir un horari rigorós de traducció, per tal que el rendiment ens permeti de sobreviure en aquesta societat paranoica on ens toca de viure. Ja ve bé, però, que no parís d'escriure, encara que et faci perdre el llegir (com també em passa a mi). És bo que hagi pogut entrar a Columna, car em sembla que són força tancats. L'Urpínell, una vegada, els va escriure una carta recomanant-los els meus serveis com a traductor (i fins i tot jo vaig conèixer en Miquel de Palol i l'Àlex Susanna, al dinar que Proa va fer a Gore Vidal), però mai no m'han demanat res, o ofert res.

Quant a l'assumpte de l'ordinador, no hi ha dubte que em va influir el que tu em deïss respecte a les editorials que pagaven més bé les traduccions, si un les presentava en disket, però també jo havia llegit que, sobretot en el cas dels diaris, molts escriptors treballaven amb aquestes artefactes. És així, doncs, que, després d'arribar la Glòria, va fer un viatge cap aquí la Teruco per pura casualitat, car fa anys que no venia cap aquests verals, i va portar una bossa gegantina que la Glòria li va deixar perquè tenia no sé quants quilos d'excés d'equipatge i ella es va brindar a portar-la. Parlant, parlant, se'ns va acudir que, per aquest conducte, fóra possible d'introduir un processador de paraules, sense haver de pagar els aranzels. També pesava l'opinió d'en Pere Vicens, el fill d'en Vicens i Vives, que l'any passat va venir arran de la Fira del Llibre, i em va donar entenent que ells treballaven amb computadores i que, fins i tot, me n'enviaria una! Posteriorment, la Montserrat Roig em va dir que el xicot és una mica xerri, però de magres fets. Bé, tornant a la Teruco, doncs, se'm va acudir que et truquessin a tu per saber quina marca tenies i quines característiques s'esqueïen per aquesta feina, etc. Naturalment que, davant la reacció d'en Vallverdú i en Parcerisas, no tinc cap interès en desprendre diners en un d'aquests aparells diabòlics. El tema, però, dóna per a fer-ne un conte.

Tens raó que la Teruco adopta un nom ben divertit, i perquè vegis la lògica del llenguatge que tenen els nanos, quan vaig dir a en Damià que anàvem a veure una senyora que es deia Teruco, ell va dir que no podia ser una "nena", car aleshores hauria hagut de dir-se Teruca. Què me'n dius? El nano té quatre anys i escaig.

En Clapès em deia que a Lletra de Canvi t'havien fet una llarga entrevista, amb foto a la tapa i tot. Com que sé que tu no me l'enviaràs, per modest, li he demanat que me'n faci una fotocòpia.

Què en saps, d'en Pedrolo? Quan el va veure la Glòria, feia poc que l'havien operat i estava bastant fomat. Jo li vaig escriure, però fa temps que no en tinc notícies.

Suposo que la Glòria t'escriurà. De moment, rebeu els seus records així com els de la Isabel amb l'abraçada d'en